

ИЗТОКЪ

ЦЕНА 2 ЛЕВА

СЕДМИЧНИКЪ ЗА СТОПАНСКИ, ОБЩЕСТВЕНЪ И КУЛТУРЕНЪ ЖИВОТЪ

РЕДАКТИРА КОМИТЕТЪ

Създаване Земледѣлски камари

Презъ 1912 г. министъръ Д. Христовъ, отъ Гешевия кабинетъ, създаде специаленъ законъ за учредяването на Земледѣлски камари въ страната, който законъ и до днесъ е неприложенъ. Тѣхния учредителъ не ги осъществя и въ недавнашното си властвование, като шефъ на сжщото министерство. Сочатъ се като причини: и безъ това държавата полага голѣми усилия и прави значителни разходи за всестранното подобрене на основния поминъкъ въ страната — земледѣлието; какво повече ще допринесатъ тѣзи съществителни тѣла при личността на цѣло едно министерство, съ толкова обширни служби и голѣмъ кадаръ отъ подготвени лица-специалисти. Отъ друга страна партийнитѣ и класови организации поглъщаха въ себе си всѣка замисль за нѣкакво друго, предпочитателно предъ тѣхъ, социалъ-стопанско организиране на българскитѣ производители. Обяснимъ и основателно страхъ!

Едно отъ първитѣ мероприятия на сегашния министъръ на земледѣлието Ради Василевъ, което той категорично подчерта въ първитѣ си изявления, е учредяването на компетентни съществителни институти, които да бждатъ въ услуга и да работятъ за подобрене на земледѣлското производство, въ неговитѣ различни отрасли. Пристъпва се къмъ фактическото създаване на Земледѣлскитѣ камари, въ рамкитѣ на сжществуваща вече законъ, съ нѣкой значителни поправки и измѣнения.

Две сж положителнитѣ страни, които могатъ да проявятъ, въ своя правиленъ животъ, земледѣлскитѣ камари. Първо — ще привлечатъ непосредственото участие на

земледѣлеца — производителъ при решаването на въпроси за сягащи всѣкидневния му поминъкъ, въ което отношение той даде достатъчно доказателства, че не е чуждъ и невъзприемчивъ къмъ подобрене и рационализирането въ производството. Хилядитѣ вагони грозде и домати, които се наложиха на западния пазаръ, добре атестиратъ качествата на нашия стопанинъ.

Второ — организирани върху социалъ-стопанска основа, чрезъ своитѣ камари, българскитѣ земледѣлски производители ще могатъ да получатъ отъ общественно-политическитѣ функции на държавата много повече резултати, отколкото имъ се обещаваха и ги лѣжеха въ партийнитѣ и класови котерии. Пагубнитѣ послѣдствия отъ последнитѣ, които хвъргаха народа ни въ изтощаващи го класови борби и гонения, още зяятъ като незаздравели рани.

Нима интереситѣ на българския селянинъ не ще бждатъ защитавани по-добре, по-честно и компетентно отъ самия него, отъ неговитѣ кооперативни ратници, отъ неговитѣ агрономи и специалисти, събрани въ камаритѣ, отколкото това вършеха нѣколко карьеристи—адвокати безъ клиентела, не виждали въ живота си рало и мотика и отъ туйти кванти бездѣлници и декласирани елементи, които можеха да се изхранятъ само около казанитѣ на партизанскитѣ котерии?

Въ това отношение предназначението на Земледѣлскитѣ камари е голѣмо и надеждно. Тѣ могатъ да запълнятъ една зееца празнина въ нашия общественно-стопански животъ.

Георги П. Арnaudовъ

Една министерска заповѣдъ

Въ една отъ последнитѣ си заповеди до своитѣ чиновници министърътъ на благоустройството инж. Сп. Ганевъ казва:

„Службитѣ не бива и не могатъ да се поддаватъ на каквито и да било външни влияния. Въпреки всичко това, при последната ми обиколка, констатирахъ, че нѣкой отъ служащитѣ сж смутени отъ престѣпната и съ нищо неоправдана дейность на известни лица, стоящи вънъ отъ службата. Тѣзи лица, непоправими представители на „партизанщината“, която нанесетѣ голѣми поражения въ миналото върху нашия общественъ животъ, безъ да държатъ смѣтка за злото, което вършатъ, сж заплашвали съ уволнения, показвали сж списъци на замѣстване и пр.“

Цельта, която се преследва съ цитираната заповѣдъ е ясна — тя е, — че въ интереса на нашия народъ и държава, е необходимо да се води борба отъ всички отговорни мѣста, съ остатъцитѣ — мизерни и недостойни — на онова позорно наше минало наречено партизанство. Неговитѣ представители — престѣпни креатори — все още върватъ, че ще се върне времето на тѣхнитѣ партизански оргии, когато ще вършатъ своята безчестна търговия съ служби и меснети.

Българската интелигенция доказа вече, че не ще допустне възвръщането на това позорно минало. Тя не желае да бждатъ оставени държавнитѣ, общински и обществени служби въ ржцетѣ на тѣзи, които ги безчестеха до скоро.

Нашата общественостъ и днесъ се възмушава и не ще забрави тѣзи които „стоящи вънъ отъ службитѣ“, влияятъ върху тѣхното отправление, като чрезъ плитко скроени средства и анкети, могатъ да уволнятъ „въ интереса на службата“ доблестни и ценени отъ гражданството служители, за да ги замѣнятъ съ политически архачности и случайни парвенюта.

Незаслепенитѣ граждани на единъ градъ, какъвто е Сливенъ, виждатъ и не ще простятъ на тѣзи които искатъ да упражнятъ всѣкакви външни и вътрешни влияния върху обеднялата имъ община за осъществяване на незаконнитѣ претенции и смѣтки на когото и да било.

Сливенци така разбиратъ, добритѣ мисли на тази заповѣдъ и ще се борятъ срещу всички страни, отъ кждето идва подигравка съ тѣхното достойнство и зло за общитѣ интереси на града.

Въ тия части на земята, кждето кипятъ политически разпри, деятелностьта на учения изследователъ става почти невъзможна вследствие отрицателното влияние на политическитѣ авантюристи и окръжаващитѣ ги клики.

Професоръ Валтеръ Кенонъ

Колко дълбоко и неочаквано се промѣни свѣта презъ последнитѣ нѣколко години! Национализъмътъ се усили рѣзко и взе видъ на трескави форми. Правителствата, които се основаваха на здравитѣ традиции, изчезнаха като сѣнка и отстѣпиха мѣстото си на нови форми и нови фактори.

Американския физиологъ професоръ Валтеръ Кенонъ, въ речта си предъ XV международенъ конгресъ по физиология, въ Ленинградъ—1935г.

Военниятъ министъръ г. Генералъ Луковъ е отъ ония военначалници, които презъ време на своята служба въ града ни, сж оставили най-добри спомени всредъ гражданството, съ своята широка общественостъ и човѣшко прозрение въ нуждитѣ на слабитѣ обществени категории.

Преди напушането на града ни, г. Генералътъ подари своя портретъ на редакцията, съ надписъ: „На „Изтокъ“ за добъръ споменъ отъ полезно сътрудничество. — Генералъ Луковъ.“

Освещаване бюстоветѣ

на х. Димитъръ и Д. Чинтуловъ въ Бургазъ

Въ недѣля, на 16 т. м., въ Бургазъ се извърши освещаването на издигнатитѣ въ бургазката приморска градина паметници-бюстове на двамата голѣми сливенци — легендарния войвода х. Димитъръ и родоначалника на българската поезия — поета-революционеръ Добри П. Чинтуловъ.

Идеята за паметницитѣ и средствата за издигането имъ отъ живущитѣ въ Бургазъ сливенци, организирани въ своята културно-просвѣтна дружба „х. Димитъръ“. Значението и смисъла на тия паметници е двуяко. Отъ една страна да будятъ родолюбиви чувства въ подрастващитѣ синове въ тоя край, вдѣхвайки въ тѣхъ идеализма на Хаджията и даскалъ Добри, да бжде стражъ на българщината, и отъ друга — да бждатъ знакъ на благодарность и признателность къмъ бургазкото общество за оказания приемъ и гостопримство на нѣколкото хиляди сливенци въ Бургазъ.

Самитѣ бюстове сж изработени много сполучливо и съ чувство отъ нашия съгражданинъ — скулптуръ В. Вичевъ, и сж поставени на две отъ найвиднитѣ мѣста въ градината. Освещаването бѣше, колкото тържествено, толкова и внушително. Бургазкото гражданство и живущитѣ въ Бургазъ сливенци се бѣха стекли масово, а надъ 500 души гости бѣха дошли специално за тържеството отъ Сливенъ.

Откриването на бюстоветѣ стана отъ Началника на Бургазкия Гарнизонъ — г. подполковникъ Стайновъ съ подходяща речъ. Следъ него говориха г. г. Анастасовъ, който предаде бюстоветѣ на бургазката община, Бургазкия кметъ — инж. Сейрековъ, който прие бюстоветѣ, Сливенския кметъ Поповъ, отъ Софийската дружба арх. Козаровъ, отъ Слив. подоф. д-во Хр. Тодоровъ, представителитѣ на котленци и разнитѣ Бургазски родолюбиви организации. Отъ всички бѣха поднесени разкошни венци и предъ двата паметника.

Съ поставянето бюстоветѣ на х. Димитра и Добри Чинтулова се поставя началото на Пантеона на Възраждането въ Бургазъ, въ който ще намѣрятъ мѣсто всички дейци на Българското възраждане.

Въ разговоръ съ г. Анастасовъ, председателъ на Сливенската дружба въ Бургазъ и такъвъ на комитета по поставянето бюстоветѣ и единъ отъ нашитѣ редактори, последния ни замоли да станемъ изразители на неговата благодарность къмъ специално дошлитѣ гости за тържеството отъ Сливенъ. „Ние, каза той, сме горди съ направеното и доволни, че Сливенъ така спонтанно се отзова на нашата покана. Ние държимъ високо знамето на Сливена, пазимъ неговитѣ традиции, живѣемъ съ заветитѣ на неговитѣ синове“

Д. П.

За пѣтя Сливенъ—Елена

Пѣтничкъ, миналъ недавна съ автомобилъ по пѣтя Сливенъ—Елена, следъ като описва красивитѣ местности презъ които е прекаранъ този важенъ съобщителенъ нервъ, прави, въ в. „Зора“ отъ 15 т. м., основателни бележки за лошото му поддържане и опасностьта отъ пълното му разрушение, следъ като се направиха толкова материални и човѣшки жертви за прокарването му.

Да се говори за голѣмото значение на този пѣтъ е излишно. То е безспорно, отъ стопанско, туристическо и стратегическо гледище. Нужно е само да се направи истинско шосе, съ всички съоръжения и поддържания, а не да бжде само прокаранъ и недовършенъ пѣтъ, който времето все по лесно ще го разрушава.

„ИЗТОКЪ“ не служи за прехрана на безработни „журналисти“; не е и прикритие на фалирала партизански величия.

